

bundet. Denne Myndighed er lagt i Haanden paa det Raad, der i Henhold til Artikel 4 er oprettet, og i hvilket de Stormagter, som under Verdenskrigen har udgjort de allierede og associerede Hovedmagter, har sikret sig Hovedstyret derigennem, at de besætter de fem Pladser, medens kun fire Pladser bliver til overs for andre Stater, der tiltræder Forbundet. Oven i Købet er Ordningen straks fastlagt saaledes, at Delegeretforsamlingen, som i øvrigt skal vælge de Repræsentanter, der, udover de fem Stormagsrepræsentanter, skal have Sæde i Raadet, ikke faar Lejlighed til nu første Gang at foretage dette Valg, idet det paa Forhaand er besluttet, at de Stater, som, indtil Valg foretages af Delegeretforsamlingen, skal have Repræsentation i Raadet, er Belgien, Brasilien, Spanien og Grækenland, fire Stater, som vel hver for sig bestemt vil frabede sig at blive i den kommende Tid regnet til de helt smaa Magter i Verden. Altsaa, i sin Hovedledelse er det de Hovedmagter, som har ført an i Verdenskrigen paa den ene Side, der har sikret sig Hovedindflydelsen. Desværre har jo De nordamerikanske Fristater endnu ikke truffet endelig Bestemmelse om deres Stilling til Indtrædelse i Folkenes Forbund, men haabes maa det, at dette snart vil ske og ske saaledes, at de træder ind sideordnede med de andre Stater, idet der ikke er nogen Tvivl om, at derigennem vil, hvorledes man end ser derpaa, Verdensfredens Sikkerhed i den kommende Tid i høj Grad betrygges. Og haabes maa det ogsaa, at den Mulighed, der i Pactens Artikel 4 er givet for, at ogsaa andre Stater kan træde ind i Forbundet og faa Repræsentation saavel indenfor 5-Mandsgruppen som indenfor 4-Mandsgruppen i Raadet, snarest muligt maa kunne virkeliggøres, idet Forholdene i de europæiske Storstater, der foreløbig staa udenfor Forbundet, maa haabes i den nærmest kommende Tid at udvikle sig saaledes, at der ogsaa for dem kan staa en Plads aaben i Folkenes Forbund.

Man maa da, saaledes som Forbundet nu er opbygget i sin Start, efter min Mening ikke overvurdere den Betyggelse for den lille Stat, som ligger i Tiltrædelsen af Forbundet — den Betyggelse, som jo maa ønskes netop fra de smaas Side, for hvem Risikoen ved Deltagelse i Konflikter er saa meget større end for de store, og som jo i Virkeligheden i Spændingstider ikke har andet Formaal end dette at holde sig udenfor Lynets Veje.

De Stater, der tiltræder Folkeforbun-

det, bevarer naturligvis deres Frihed i alt væsentligt i det Omfang, hvori de tidligere har nydt den, men nægtes kan det dog ikke, at der i visse Henseender og under visse Omstændigheder sker Indskrænkning i deres fuldstændig frie Selvbestemmelsesret. Krig er, som jeg nævnte, ikke udelukket ved Forbundsbestemmelserne, ja, under visse Omstændigheder legaliseres den endogsaa som et Middel til at afgøre Tvist mellem Folkene.

I Artiklerne 11, 12 og 13 i Traktaten træffes der en Række Bestemmelser om den Arbejdsmaade, som Folkeforbundets Organer, Delegeretforsamlingen og Raadet, skal bringe til Anvendelse til Bilæggelse af Tvist, som er opstaaet enten mellem Forbundsstater indbyrdes eller mellem en Forbundsstat og Stater udenfor Forbundet, ja endogsaa, saafremt krigeriske Konflikter truer mellem Stater, som staa udenfor Forbundet. En Række Bestemmelser er her trufne, som sikrer, at Forbundets Medlemmer ikke søger Tvist sig imellem afgjort ved øjeblikkelig at gribe til Vaaben. Forbundets Medlemmer har Pligt til at forelægge Sagen for Raadet, at gøre den til Genstand enten for Voldgift eller for Undersøgelse af Raadet, og under alle Omstændigheder gaar de ind paa i intet Tilfælde at gribe til Krig, forinden 3 Maaneder er udløbet efter Voldgiftsdommernes Kendelse. Og den Beretning, som Raadet i saa Tilfælde skal afgive, naar Sagen er indanket for dette til Overvejelse, skal være afgivet inden Forløbet af 6 Maaneder. Man vil altsaa se, at der derigennem skabes Mulighed for, inden der gribes til Vaaben, at alle Udveje for Opnaelse af en fredelig Udgang af Uoverensstemmelserne i Virkeligheden kan prøves. Det siges da ogsaa, at Forbundsmedlemmerne har Pligt til, naar en Strid opstaaer mellem dem, at indanke til Voldgiftsafgørelse saadanne Sager, som de maatte anse for egnede dertil; og hvad det er for Sager, er der givet Prøver paa i det følgende Stykke. Endvidere er det fastsat, at Forbundsmedlemmerne skal gaa ind paa i god Tro at ville udføre enhver Kendelse, som maatte blive afsagt, og at de ikke vil gribe til Krig mod noget Forbundsmedlem, som retter sig derefter; altsaa, et Forbundsmedlem, som retter sig efter Voldgiftskendelsen, kan ikke angribes af et andet Forbundsmedlem. Derimod kan dette meget vel ske, hvis et Forbundsmedlem ikke retter sig efter en Kendelse, der er afsagt paa den Maade, som det i Raadets Arbejdsprogram er fastsat, at